

Beton LTD. Vse kar smo izgubili, medtem ko smo živel

Prispevek o življenju, kot ga vidi trojka nekdanjega Betontanca

Trio igralcev in performerjev, trojka Beton LTD - **Primož Bezjak**, **Branko Jordan** in **Katarina Stegnar** - je uprizorila nov prispevek o življenju, ki teče ob njih in okoli njih. Začelo se je poleti v prostorih Anton Podbevšek teatra, ko so sestavljali koncept novega projekta in se pripravljali na septembrsko premiero v Novem mestu ter se po nekaj predstavah premestili še v Ljubljano na oder Stare elektrarne - Elektro Ljubljana. Pompozno so se ugnzdili na odru Stare Elektrarne, kjer je v sceni beline stekala njihova nova uprizoritev med zavaljenimi gledalci v belih foteljih (scenografija in oblikovanje svetlobe-son:DA); ko je obiskovalce na premieri 17. novembra dočakalo tapecirano belo razkošje in svetlobni blišč, in je šampanjec brbotal.

...

Že prvi videoposnetki in nekaj komentarjev je bilo dovolj, da se ugotovi, da je tokrat govora o Haludovem, o hotelu, kjer so radovedni turisti poplesavali na plesiščih, igrali tenis, uživali na lepo urejeni plaži v zalivu ob Malinski na otoku Krku, kjer se je v sončnem siju lesketala nova elegantna stavba, glavna zgradba hotelskega kompleksa Haludovo, ki je vabil in odpiral vrata radovednežem, da so si lahko ogledovali razkošje notranje recepcije prepolne tropskih rastlin, in kjer so stregle zajčice ... Potem pa so zajčice kar izginile in strežba je postala bolj balkanska, takrat se je pač martini stregel v "glažu" za cviček in je rob krasila nemarno odrezana skorja limone, nabita (z jezo?) na robu. Razkošje pa je docela zatemnil čas vojne, Haludovo so napolnili begunci iz BiH in Slavonije, pozneje ko so se strasti umirile, pa menda še kupec iz Rusije. Danes hotela ni, stoji še zaklenjena stavba, tudi nikoli več niso videli ruskega kupca, kompleks vidno propada, neki domačin pa je le dobil možnost in je beli (neprodani) apartma uredil za turistične potrebe.

...

Po konceptu in v režiji Beton Ltd, Primoža Bezjaka, Branka Jordana in Katarine Stegnar, je uprizorjena močno spolirana predstava show blišča: Vse, kar smo izgubili, medtem ko smo živeli, po vzoru ameriških filmov srečnih in zadovoljnih ljudi žarečih oči ter širokih nasmehov; puščice podteksta pa zavite v lesketajoči se svetlobni sij. Nenavadno domiselna dramatizacija resničnih dejstev zaobjame letnico 1976/77, ko so trije protagonisti ugledali svet, in čas srečnih sedemdesetih, ko je cvetel hotelski kompleks Haludovo, ki je zrasel v sožitju ameriškega kapitalizma in jugoslovanskega socializma. Pobudo za gradnjo hotelskega kompleksa in sredstva v višini 250 milijonov dolarjev je dal urednik ameriške pornorevije Penthouse **Bob Guccione** (1930-2010).

...

To so bili časi, ko je Haludovo nudil rajsko vzdušje petičnežem polnih žepov (bank), ko se je zabavala svetovna elita, se v šampanjcu kopal pokojni iraški predsednik **Husein**, se z zasebnimi letali dostavljale najmanjše želje, se vrtela ruleta in zabavala lepa dekleta ..., otok Krk pa dobil letališče in eleganten most, ki še danes povezujejo otok s hrvaško obalo.

...

V siju odrskih luči je torej zaživel čas nedavnih dni, trojka Beton Ltd pa se sprehajala kot na manekenski pisti, nizala zgodovinske podobe mondenega sveta ter obujala artiste takratne jugo estrade odete v modni kostumski lesk in blišč (kostumografija **Mateja Benedetti**).

Čas tudi na sceni hitro teče in kmalu nastopi leto 1994, leto nastopajoče zrelosti treh akterjev in zrelostnih izpitov, čas mature, maturantskega plesa, tudi odkrivanja čustvenih vibracij, kratka nastopi leto velikih pričakovanj. V tem trenutku se kabaretni blišč sedemdesetih prelomi v satirično realnost. In zgodi se intervju "gluhih telefonov", ko se odgovarja na vprašanja, kot se jih ne bi slišalo in ne razumelo, odgovarja se povsem izven konteksta, in se govorniki posipavajo s sijem lažnega imidža.

... (foto: Urška Boljkovac)

Odlični igralski trio, izredni interpreti, domiselni animatorji in uigrani show dance tercet Primož, Branko in Katarina zabavajo, sproščajo, plešejo in dajo misliti, predvsem pa aludirajo na dvoličnost in prikrit zamegljen pohlep balkanskih socialističnih časov, ki so ga v novinarskem duhu odkrivali in prelestno zapakirali v svoj uprizoritveni paket, v dramaturgiji **Andreje Kopač**, v zvočnem oblikovanju **Jureta Vlahoviča** in ob maski **Luka Luka** ter **Tajo Zucacato** - glas voditeljice. Svojo kritično bodico pa započili v samo srčico problema, ki se jasno razbira v naslovu: Vse, kar smo izgubili, medtem ko smo živeli, kot bi se igralci, ki so rasli v enem režimu in odrasli v drugem, spraševali, kje, kdaj in kako so zatajili, da morajo pobirati drobtinice preživetja, medtem ko so mnogi med njimi in v tem istem času ustvarili bombastičen imperij bogatenja ter nadvlade (mogoče ne ravno po merilih Penthousa, ali pa?!). So bili premalo na svežem "luftu", se preveč zadrževali na (ne)pravnih mestih in vse predolgo bili zatopljeni v svoje profesionalne vode, preveč vadili, igrali, pošteno delali ... ?!